

عنوان مقاله:

تبیین زیست پذیری سکونتگاه های روستایی پیرامون کلانشهر رشت

محل انتشار:

دوفصلنامه توسعه فضاهای پیراشهری، دوره 3، شماره 2 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

مریم علینقی پور - دکتری جغرافیا و برنامه ریزی روستایی، واحد رشت، دانشگاه آزاد اسلامی، رشت، ایران

عیسی پوررمضان - استادیار گروه جغرافیا، واحد رشت، دانشگاه آزاد اسلامی، رشت، ایران

نصراله مولائی هاشجین - استاد گروه جغرافیا، واحد رشت، دانشگاه آزاد اسلامی، رشت، ایران

خلاصه مقاله:

زیست پذیری به معنای توان و قابلیت یک مکان برای تامین نیازهای زیستی ساکنان اعم از مادی و غیر مادی در جهت ارتقاء کیفیت زندگی و ایجاد بستری مناسب برای شکوفایی توانمندی های ساکنین است که در احساس رضایت افراد از محیط زندگی شان پنهان شده و مقدمه ای برای رسیدن به پایداری و ارتقاء کیفیت زندگی است و امروزه ارزیابی و سنجش آن در حوزه برنامه ریزی و سیاست گذاری سکونتگاه های روستایی بسیار مورد توجه قرار گرفته است. هدف از پژوهش حاضر سطح بندی سکونتگاه های روستایی براساس شاخص های زیست پذیری در روستاهای پیرامون کلانشهر رشت می باشد. سطوح زیست پذیری براساس شاخص های مربوطه مشخص می شود. نوع تحقیق کاربردی و روش مورد استفاده توصیفی- تحلیلی است و برای تجزیه و تحلیل داده ها و اطلاعات از تکنیک کوپراس استفاده شده است. یافته ها نشان می دهد شاخص پیوستگی و تعلق مکان بیشترین و شاخص گردشگری کمترین تاثیر را بر زیست پذیری روستاهای مورد مطالعه داشته است. نتایج تکنیک کوپراس نشان می دهد روستاهای آلمان و پیرکلاچاه به ترتیب دارای بهترین وضعیت زیست پذیری و روستاهای ورازگاه و کلش طالشان در بدترین وضعیت زیست پذیری قرار گرفته اند و بر اساس درصد اهمیت روستاهای مورد مطالعه در پنج سطح زیست پذیری خیلی مطلوب، زیست پذیری مطلوب، زیست پذیری متوسط، زیست پذیری نامطلوب و زیست پذیری خیلی نامطلوب قرار دارند. نتایج بدست آمده در پژوهش می تواند راهگشای برنامه ریزی های آتی بوده و با علم به اولویت روستاها، برنامه های پیشنهادی کاربردی تر و در راستای افزایش رفاه ساکنان باشد.

کلمات کلیدی:

زیست پذیری، سکونتگاه روستایی، پیراشهری، رشت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1380040>

